

[N. Chr. Christensen.]

fordi den ikke koster staten noget videre, ikke sådan da. Det, der koster staten noget, er noget, som man måske ikke har over-tænkt tilstrækkeligt, nemlig de eventuelle konsekvenser. Ændrede erstatningsbeløb og dagpenge inden for et bestemt felt kan, selv om det er arbejdsgiverne, der skal betale, få konsekvenser for sociale satser f. eks. inden for sygekasserne og arbejdsløshedskasserne. Indirekte kan denne lovgivning få den største betydning. Derfor var det vel ikke helt urimeligt at sætte både disse og måske kommende forhøjelser i relation til, om det under de givne økonomiske forhold er forsvarligt stadig at lade den sociale lovgivning vokse, som om vore ressourcer var udtømmelige. Helt kan man vel heller ikke se bort fra, at dette, at kredsen af erhvervs sygdomme udvides, kan føre til et øget misbrug — jeg siger ikke, at det vil føre til et sådant misbrug, men det kan gøre det, idet ydelserne kan være så høje, at de forsinker tilbagegangen til arbejdet, som lovforslaget i øvrigt har en udmærket nydannelse om.

Når man ser det sociale problem som en helhed, er det af den allerstørste betydning, at der ikke gennem en isoleret forhøjelse af enkelte sociale ydelser skabes misforhold mellem de forskellige kategorier af ydelser. Det fremgår af undersøgelser, der er foretaget, at allerede i dag ligger ulykkesforsikringens dagpengeydelser en del højere end de tilsvarende ydelser fra arbejdsløshedskasserne og sygekasserne. Det er måske også rimeligt, at de gør det, men jeg synes ikke, man kan afvise, at grundlaget skal undersøges i forhold dertil.

Hvad erstatningerne angår, kan erstatninger efter ulykkesforsikringsloven heller ikke betragtes isoleret. Så vidt jeg kan se, kommer man efter lovforslaget op på en maksimalforsikringssum på 150 000 kr. for enkeltpersoner. Jeg kan ikke her sige, om dette beløb er rigtigt. Forsikringsmæssigt har erstatninger efter motorloven altid ligget i den højeste klasse, fordi det her drejer sig om en egentlig erstatning for ulykke, hvorimod erstatninger efter ulykkesforsikringsloven alligevel er en mere socialt præget ydelse. Husker jeg forkert, når jeg mener, at 150 000 kr. er det gældende maksimumsbeløb ved erstatning efter

motorloven, og at dette beløb skulle være tilstrækkeligt i en overskuelig årrække? Hvis ulykkesforsikringslovens erstatningsbeløb nu bringes lige så højt op, vil det så ikke få konsekvenser på dette og måske på andre områder? Vi må se nærmere på dette spørgsmål under udvalgsbehandlingen.

Lovforslaget er i det hele taget fyldt med så mange tekniske enkeltheder, at det er meget svært på stående fod at sætte sig ind i konsekvenserne af loven. Dette gælder også de nye ankeregler. I bemærkningerne til lovforslaget hedder det:

„Uanset at 1933-ordningen har virket tilfredsstillende, idet især den nære kontakt mellem direktoratet og råd har været af stor betydning for direktoratets administration, foreslås rådet nu adskilt fra direktoratet under hensyn til, at man derved opnår en ordening, der er i bedre overensstemmelse med almindelige processuelle regler . . .“.

Det forekommer mig noget inkonsekvent, at der, når man har været tilfreds med den ordening, man har på dette område, alligevel skal indføres ændringer. Det er også betænkeligt, at ministeriet helt opgiver ævred, når det drejer sig om at begrænse stigningen i administrationsudgifterne — det fremgår af den højtærede ministers fremsættelse. Man kan ikke helt frigøre sig for tanken om, at der er taget noget let på lovforslagets økonomiske side. Så vidt jeg kan se, stiger forsikringspræmierne med ca. 35 pct. Jeg tror, udvalget vil være interesseret i — det vil vi i alt fald fra venstres side — at få oplysning om, hvorvidt dette lovforslag er bygget på en enstemmig indstilling fra ulykkesforsikringsrådet, eller om der findes et materiale, der giver udtryk for rent sagligt afvigende synspunkter, som udvalget i så tilfælde bør gøres bekendt med.

Med andre ord, vi afviser ikke fra venstres side, at der kan være fremskridt i lovforslaget, ej heller at det kan være nødvendigt at foretage visse justeringer, men vi ønsker forskellige spørgsmål nærmere oplyst, således som det fremgår af de bemærkninger, jeg haft anledning til at fremføre her ved lovforslagets første behandling.

H. K. Sørensen: Den bemærkning kan vel forudskikkes, at dette lovforslags behandling